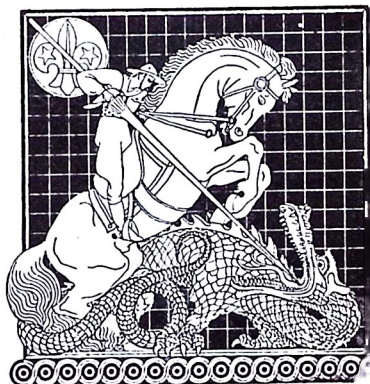
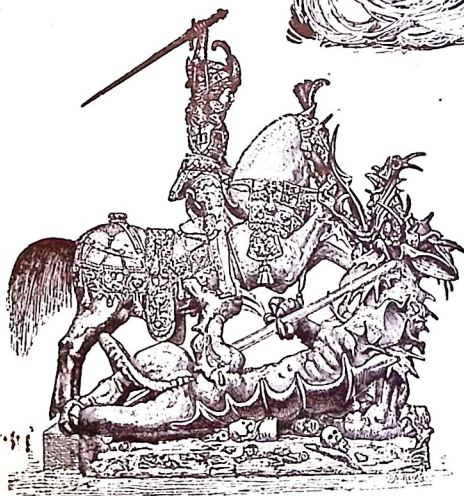
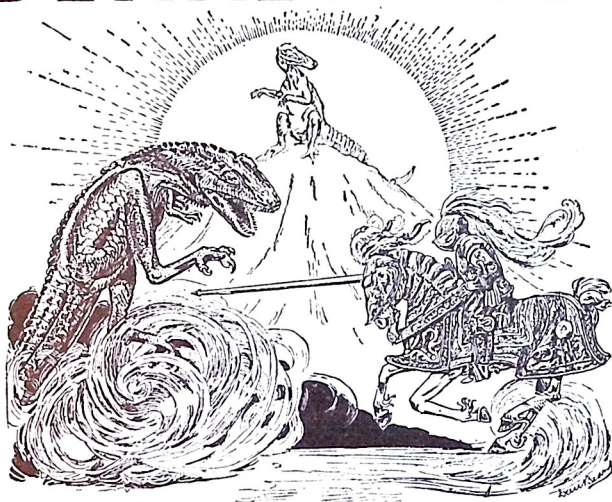

SPEJDERNES-MAGASIN

APRIL
1934
Nº.3

ALT i Spejder- og Lejrudstyr

Lembekes
Friluftsudstyr

A/S

Nørregade 13
1. Sal. K.
Telefon Byen 4986

FRIMÆRKER

Køb! Salg! Bytte!

Forlang Udvalg, som sendes overalt. Meld Dem ind i min Cirkulationsklub eller forlang Cirkulære og læs, hvilke Fordele, Klubben byder paa.

JOHN GOTH

Klosterstræde 15. :-: Telef. Byen 1945 x.

Husk Nummer 15!

Sy selv Deres Slips!

Største Udvalg i Slipsstoffer
Mønster medfølger

HANS BACH, GI, Kongevej 86
Telef. C. 2919

SPEJDERURE

Armbds. m/ Rem.

Ur og Glas kan ikke
gaa itu.

Fra 15 Kr. til Spejderne.
Leverandør til Raadhuset,
Kommunen, m. fl.

De forenede Præliminærkursus

Tidligere Deckers Kursus og Lang og Hjorths Kursus.
Daghold og Aftenhold til Præliminærexamen.
Linnésgade 22. — Tlf. Byen 82 (Kl. 2 1/4—3).
A. Nielsen-Lyngbye, Adjunkt.

♦ CENTRALTRYKKERI

BLAAGAARDSGADE 29
TELEF. CENTRAL 3054

NØRREBROS

Uge & Moenedsblade
Foreningsarbejde-Kort
Reklamer - Kuverter
Skematisk Arbejder

Bagermester Hans Nielsen

anbefaler sig med 1. Kl. Varer
indenfor Konditori og Bageri.

Tlf. Ryvang 750. Lyngbyvej 41.

Den billige

LÆDERHANDEL

Nyborggade 6 (Strandvej 4)

Det bedste Læder. — Den billigste Pris.

•CLICHÉ-ANSTALT•

•••••BREDGADE 25••••• OPG. E. (STANNA PASSAGE)

PALE 2646

TELTE

fra 27 Kroner pr. Stk. syet af
prima amerik. Army Duck.

DE BEDSTE OG DER-
FOR DE BILLIGSTE.

Køb intet Telt uden at have
set mine forskellige Telte op-
stillede i

CORT ADELERSGADE 8
TELEFON BYEN
KØBENHAVN K. 6762

H. Halmøe

Fotograf

EMIL CLAUSEN
Frederiksberggade 34

6'Petit Cat i elegant Mappe 3 Kr.

April 1934 Nr. 3

Ved Ritz

Fra Riddertiden

HVORNAAR opstod Ridderskabet? Hvor opstod det? Hvem var dets Stifter? Disse og mange lignende Spørgsmaal kunde man maaske tænke sig at stille til Historien, men de kan ikke besvares med nøjagtige Data og Navne.

Ridderskabet opstod i den paa saa mange Omraader mørke Middelalder omtrent samtidigt i flere Lande, og det kan bevises, at det egentlig bygger paa gamle, germanske Skikke, som lidt efter lidt er blevet ordnet og idealiseret af den kristne Kirke.

Lad os for et Øjeblik tænke os hen-sat til det 9. og 10. Aarhundrede. Kejser-riger styrtede omkuld. Kongeriger opstod og sank, Vesteuropa hær-gedes af vilde Folkeslag: i Nord af Vikingerne, i Syd af Araberne. Overalt var der Kamp, mellem Familier indbyrdes, saavel som mellem Fader og Søn. Kirker blev stukket i Brand, og Vejene var mere end usikre.

Det er paa denne Tid, at Kirken opstiller Ridderskabet for de raa Baroner, som et Middel til at civilisere dem og neddæmpe deres krigerske Lyster. Det er Kristendommen, der paatager sig det vældige Arbejde at omskabe de raa, brutale og vilde Soldater til Riddere.

Nu maa man blot ikke tro, at man

saadan kan omdanne Menneskene ved Hjælp af en Tryllestok eller lignende. Det tager Tid, lang Tid, at omskabe dette Materiale, og først henimod Slutningen af det 11. Aarhundrede finder man den virkelige og sande, den rene Idealtipe paa en Ridder.

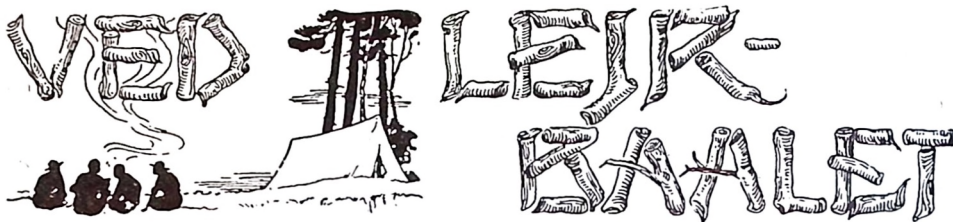
Noje overensstemmende hermed udviklede Ridderskabets Dyder sig ogsaa trinvis. Først og fremmest Lydighed, saa Gavnildhed, Maa-dehold, Belevenhed og til Slut det ypperste: Ære.

Ridderskabets Lov.

Der foreligger ikke nogen egentlig Lov for Ridderskabet, udformet i Ord og Punkter; men i Heltedigtene og Krønikerne fra den Tid finder man ofte enkelte Paragraffer angivet i mer eller mindre svævende Udtryk. Vi kender dog saa meget til denne Lov, at vi kan opstille Grundprincippet i følgende, faa Punkter:

- 1) Du skal være trofast mod Kirken og beskytte den.
- 2) Du skal værne og forsvare de svage.
- 3) Du skal elske det Land, hvor du er født.

(Fortsættes Side 6).

Verdensspejderchefen.

B.-P. er nu i god Bedring efter sin alvorlige Sygdom. Da han var meget svag, maatte han have overført Blod fra en Spejder, og i England har Spejderne et meget stort Korps af gamle Spejdere, som er rede til at give Blod, naar Menneskeliv staar paa Spil.

Forhaabentlig bliver Baden-Powell nu saa rask, at han i mange Aar endnu kan være Fører for alle Verdens Spejdere.

De gamle Spejders good-turn.

Ogsaa i Danmark har Spejderne dannet et Korps af gamle Spejdere, som giver Blod til Overføring til Patienter, hvis Liv er i Fare. Jeg har tidligere fortalt jer om dette Bloddonorkorps, som bestaar af Førere og gamle Spejdere fra K. F. U. M.-Spejderne og vort Korps.

Der foreligger nu en Beretning om dets Virksomhed i dets første Aar. Der er givet Blod i 210 Tilfælde, og man har nærmere Oplysning om 147 af dem. I 38 Tilfælde var Blodoverførslen virkningsløs, i 66 Tilfælde havde den bedrende Indflydelse paa Patienterne og i 43 Tilfælde har den været væsentlig bidragende til at redde Patienternes Liv.

Overlæge Secher ved Bispebjerg Hospital skriver: „Indførelsen af et Donorkorps er noget af det mest fortjenstfulde, der er sket i lange Tider. Ikke alene tillades det at redde Patienters Liv, men det giver os en betydelig Tryghedsfølelse, der maa vurderes højt. Med største Taknemlighed omfatter jeg de Mennesker, der har stillet sig til Disposition.“

Det er ingen „Heltgerning“, disse Spejdere gør; ethvert sundt Menneske kan give Blod, uden at det skader, og der er ikke større Ubehag forbundet med det. Men jeg omtaler det her for at vise, hvor stor Betydning en good-turn kan have; og vi har alle godt af at vide, at der er mange Spejdere, for hvem Spejderlovens Bud om Hjælpsomhed er Alvor.

Foraaret kommer.

Alt lever op. Planterne skyder deres Stængler og Blade op gennem Jorden, Knopperne paa Træerne bliver fyldigere og Fuglene begynder at synge. Overalt er der Liv. Det er jo det, Foraaret kendes paa: alt lever stærkere.

Ogsaa vi Spejdere. Nu faar vi Lyst og Lejlighed til at komme ud, rejse lidt og se andre Egne. I Paasken vil mange Stovler være paa Vej ud af Byerne, og naar Rejsens Maal er naaet, bliver der Travlhed med Træningen til Divisions-turneringen. Saa langt Historien gaar tilbage, har det altid været Mænds Lyst at kappes i Færdighed og Dygtighed, og hvilken Patrulje vil ikke gerne paa Turneringsdagen kunne løse Opgaverne bedst. Men det kræver Træning. Og i Aar er der endda noget ekstra, der nok kan kalde Kappelysten frem.

Landsturneringen.

Det bliver nogle af Korpsets bedste Folk, der laver Turneringen og bliver Dommere. Jeg kender Jens Hvass. Han og jeg var tit sammen som Dreng, da vi begge har været Spejdere i snart 25 Aar. Han var en dygtig Patruljefører i Lektor Vedels Trop (I véd, der er en Trop, som hedder „Vedels Egne“), og han er nu Leder af Korpsets Førertræning. Saa jeg tør love de Patruljer, der kæmper sig frem til Lands-turneringen, nogle spændende Dage og nogle Opgaver, der nok skal sætte deres Spejderduelighed paa Prøve.

Gilwell-Træningen.

Medens Spejdernes Stovlesaaler vandrer ud ad Landevejen, er Førernes Saaler heller ikke i Ro. Ved Silkeborg mødes Flokførere og Assisterter for at drøfte, hvad der kan gavne os alle.

Gilwell er Navnet paa den Lejrgrund, hvor Baden-Powell selv uddannede sine Tropsførere, og da han blev adlet ved Jamboreen i 1929 i England, valgte han selv Navnet som Lord of Gilwell.

Sct. Georgsdagen.

Midt i al Foraarets Travlhed mødes vi en stille Aftentime og aflægger vort Spejderløfte. Jeg med min Trop, I med jeres Trop.

Sct. Georgsdag den 23. April, der har Navn efter Ridderen Sct. Georg, hvis Liv staar som et Eksempel paa Mandighed: Ærlighed, Hjælpsomhed, Ridderlighed. Den Dag forlader alle Spejdere Jorden over deres Hjem for at samles med deres Kammerater og aflægge Spejdernes Løfte.

PATRULJE-DYRENE

MAAREN

Maar

Der findes rundt om i Landet adskillige Maarpatruljer, og det er ikke saa underligt; ikke blot er Dyr et nydeligt, men ogsaa i Besiddelse af Egenskaber, der berettiger Opkaldelsen.

Vi har to Arter, Hus- og Skovmaaren; det er den sidste, jeg her taler om (den første vil næppe komme i Betragtning ved Valg af Totems). Som sagt et nydeligt Dyr af ca. 80 cm's Længde, Halen iberegnet. Hovedet er lille, med store udtryksfulde Øjne, korte Øren og spids Snude. Halsen og Kroppen meget langstrakte. Halen bundet á la Lampepudding, ca. 30 cm lang. Benene er derimod ret korte. Poterne med 5 Tæer. Kløerne kan ikke som hos Katten trækkes ind i Hudfolden, men løftes under Gangen tilvejs, saa de ikke slides. Pelsen, der er meget værdifuld, bestaar af lysere Inderuld og mørkere, glinsende Dækhaar. Ryggen er kastanjebrun, og denne Farve gaar nogenlunde jævnt over i Bugens lysere Toner. Struben og Brystet er smykket med en smuk varmgul Plet. Ben og Hale er sorte.

Skovmaaren holder, som Navnet antyder, til i Skove; særlig almindelig er den ikke — formodentlig Efterstræbelsen for Pelsens Skyld, men man ser den jo dog af og til, naar man bruger sine Øjne.

Paa Jorden kommer den ikke meget, den foretrækker Træerne, her føler den sig hjemme — en saare dygtig og dristig Klatrer er den nemlig. Om Dagen ligger den stille i en gammel Krage-rede, et hult Træ eller lignende bekvemt Træ; men naar Natten sænker sig over Trækronerne,

gaar den ud paa Rov. Hvorvidt denne Tidsinddeling er naturlig for den, véd jeg ikke, snarere har Nøden drevet den til at optræde paa Tidspunkter, hvor „Fjende Menneske“ sover. At Dagjagt ikke er den imod, har jeg i alt Fald selv haft Lejlighed til at konstatere.

Som ægte Røver brandskatter den Skoven; Fugle: Skovduer, Fasaner o. s. v. overrasker den om Natten, naar de sover. Egern fanger den med Lethed i Trætoppene (tænk, hvad der hertil kræves i Retning af Smidighed!). Selv større Fugle og Dyr véd sig ikke sikre for den. I vore Nabolande er den en farlig Efterstræber af Urhøns og Tjurer; heller ingen Hare eller Raalam véd sig sikker.

Som Skik og Brug er i den Slægt, æder Maaren, naar der er Mad nok, kun visse Dele af Byttet og drikker Blodet; ligeledes ynder den Masse-mord, hvad man kan overbevise sig om ved at lukke den ind i et Høsehus.

Parringstiden falder midt om Vinteren. I Begyndelsen af Foraaret føder Hunnen 3—4 Unger, som den beholder hos sig hele Sommeren og oplærer i de Færdigheder, der kræves af en rigtig Maar.

Unger af Skovmaar kan man ret let opdrætte og holde i Fangenskab. De fodres med Kød, Æg, Honning og Frugt og siges at kunne blive meget tamme. Men selvfølgelig bør man ikke gøre Forsøg paa at spærre den stolte Røver inde, han skal ses i Trætoppene, hvor han har sit Revier.

Mod, Smidighed, Hurtighed og Snuhed er Maarens Hoveddyder. Den lever Livet efter sin Natur, skader maaske af og til Menneskets Jagtinteresser; og dette i Forbindelse med dens værdifulde Pels gør, at den efterstræbes, skydes og fanges i Fælder overalt. — Med hvilken Ret? Den jager for at opretholde Livet — vi for Fornøjelsen. Og mon ikke den levende

Maar er mere værd som Skovens Beboer end de Kroner, man faar for den døde Skind?

Fra Riddertiden -

(Fortsat fra Side 3)

- 4) Du skal holde Stand overfor Fjenden.
- 5) Du skal opfylde de Pligter, der er pålagt dig paa bedste Maade, forudsat de ikke strider mod Guds Love.
- 6) Du skal holde et Løfte. Du maa ikke lyve.
- 7) Du skal være gavmild og ædelmodig mod alle.
- 8) Du skal overalt være Forkæmper for det rette og gode og bekæmpe Uretfærdighed og Ondskab.

Nu kan man jo spørge: Hvordan holdt Ridderne denne Lov?

En lille Anekdote viser det tydeligt.

Saracenerne fangede Kongen af Bayern, Orri, og forlangte, at han skulde afsværge sin Tro.

„Vil du tro paa Muhamed?“ „Maatte det ikke mishage Jesus min Konge, at jeg mister min Sjæl for mit Legemes Skyld. Jeg vil ikke begaa den Forbrydelse paa samme Tid at svigte min to Herrer: Jesus, Guds Søn, og Pipin, vor Konge.“

Derpaa bandt Saracenerne Orri til en Stolpe udenfor Byens Porte og tilbød de Belejrede at frigive Orri, hvis de vilde overgive Byen. Men Orri raabte til sit Folk: „Overgiv ikke Byen. Jeg vil dø!“

Og Orri segnede død om for Saracenernes Spyd og Lanser.

Ridderne satte Pligt og Ære højere end deres eget Liv, og det var derfor, de fik Kraft til at gennemføre Korstogene.

Den vordende Ridder.

Middelalderens Baroner var først og fremmest Krigere, og de ønskede sig Sønner, der kunde afløse dem som Hærførere og Godsherrer.

Der var derfor stor Glæde paa Slottet, naar Ønsket gik i Opfyldelse. Ridderne forkyndte selv den glædelige Begivenhed for deres Undergivne: „Kom og vær glade! Den Herre er født, der skal give jer Land i Fæste, rigt Pelsværk, kostbare Vaaben og prægtige Heste“.

Indtil sit syvende Aar levede den unge Baron blandt Borgens Kvinder, som var ansvarlige for hans første Opdragelse, og den var meget streng. Fornøjelserne var noget nær de samme, som Drenges Fornøjelser er nu om Dage: Leg, Boldspil, sætte Drage op, gaa paa Stylder osv. Ofte legede de Krig og udkæmpede hele smaa Slag. Men det vigtigste var dog Skakspil og Terninger indendørs og Ridning ude i det Fri.

Med Syvaarsalderen begyndte den vordende Ridders virkelige Opdragelse. Som Regel fik han den af Far og Mor personlig, der gav ham Timer i Høflighed, Ædelmodighed, Æresfølelse og Beskedenhed.

„Vær gavmild mod alle, for jo mere du giver bort, des mere Ære og Rigdom vil du vinde“. „Hils paa alle du møder“. „Vis din Vært et smilende og venligt Ansigt“. „Husk Ordsproget: Vis Tavshed er bedre end dumme Ord“. „Stol paa Gud og iøvrigt kun paa dig selv“.

Moderen plejede gerne at slutte sin Tale med Eksempler fra den kristne Historie: „Disse skal være dine Forbilleder, og jeg haaber, at du maa blive en ny St. Georg og en anden St. Martin.“

Faderen, den mere praktiske, fremholdt de Dyder, der kendetegner en Ridder og en Mand, og fortalte Drengen om de store Gerninger,

hans egen Familie havde udført: „Fouque var tapper, modig og kæk. Han kunde gaa paa Jagt baade i Skov og i Mose. Han kunde spille Skak og kaste Terninger. Hans Pung var aldrig lukket, naar nogen bad ham. Han hadede Krig og elskede Fred; men naar han fik Hjælmen paa, Skjoldet og Sværdet ved Siden, saa var han stolt og tapper, og blev han omringet af Krigere, viste han sit sande Mod. Desuden gjorde han ikke Forskel paa rige eller fattige, han satte dem lige højt, alle fandt Beskyttelse hos ham.“

Naturligvis var den fysiske Træning et vigtigt Led i Opdragelsen. Fægtning og Jagt var den Tids Yndlingssport, der var vel egnet til at skabe modige og udholdende Mænd, netop som Tiden krævede.

Pager.

Naar Drengene blev 12 Aar, forlod de det fæderne Hjem for at træde i en større Herres Tjeneste og dér gennemgaa en fuldstændig Uddannelse til Riddere.

Højtstaaende Folk betragtede ikke denne Pageuddannelse som en Udgift, og alle prøvede paa at komme til det berømteste Hus.

De unge Adelsmænd, der paa denne Maade sendtes ud, kaldtes Fostbrødre. Det var en haard og anstrengende Skole, for de maatte gøre al Slags Arbejde for deres Herre. Hjemme paa Borgene maatte de sørge for alle hans Fornødenheder,

og naar han drog paa Jagt, til Turnering eller i Leding, skulde de følge ham.

Som Budbringere anvendtes de meget, og de havde saa god Lejlighed til at vise, hvad de duede til, for Vejene var alt andet end sikre, og det var ikke saa nemt at finde frem, som det er nu. Budet drog af Sted til Hest og bragte Proviant med sig til hele Turen. Brevet blev baaret i en lille Æske, som Pagen bar i en Kæde om Halsen. Hvis der var saa langt, at han maatte overnatte, tog han ind paa en venligsindet Borg.

Naar den unge Mand nærmede sig Femte-aarsalderen (senere blev Grænsen sat op til 20 Aar), plejede Baronen at afgøre, om han skulde gøre sine Plejebørn til Riddere.

Ridderoptagelsen.

Formerne for en Ridderoptagelse var forskellige i de forskellige Lande og til de forskellige Tider. Oprindeligt bestod den blot i, at den vordende Ridder fik overrakt sit Sværd. Senere blev det udvidet til, at han ogsaa fik overrakt Sporerne og Hjelmbusken, og henimod Slutningen af det 14. Aarhundrede blev det til et langt og festligt Ritual; men da var Ridderordenens Forfald allerede langt fremskredet.

Naar den unge Mand fik Ordre til at forberede sig til at modtage Ridderslaget, var han selvfølgelig ovenud henrykt. — Som Regel blev flere udnævnt til Riddere paa samme Tid, og dette gav naturligvis Anledning til store Festligheder, som ofte varede i Dagevis.

Aftenen for Højtideligheden maatte den vordende Ridder tage et Bad. Det var et Renselsessymbol, paa samme Maade som Daaben. Man skulde være uden Plet og Lyde for at blive optaget i Ridderskabet.

Efter Badet fulgte flere Ceremonier. Ridderen blev klædt i en hvid Kjortel — et Tegn paa den Sjælens og Legemets Renhed, som var nødvendig for at komme i Nærheden af Gud. Over denne Kjortel bar han en anden, der var rød, betegnende at Ridderen maatte udgyde sit Hjerteblood for Guds Sag. Til Slut blev han omgjordet med et hvidt Bælte — Kyskhedens Symbol.

Saaledes vel forberedt blev han ført til et Kloster eller en Kirke i Nærheden for at vaage en Nat. Liggende paa Knæ foran Alteret (han maatte ikke sidde ned) skulde den unge Mand tilbringe hele Natten med Bon og fromme Betragtninger. Paa Alteret laa hans Sværd. I denne lange Vaagenat havde den unge Mand Lejlighed til at planlægge sit fremtidige Liv, som han viede til Gud, og til at drømme om sin nye Karriere og dens Muligheder. Ved Dag grydte han til ved Messen, og først da begyndte selve Højtideligheden, som fandt Sted i Overværelse af en stor

Mængde Mennesker, der var indbudt i den Anledning.

Novicen (det kaldte man den vordende Ridder) maatte stille sig midt paa et Tæppe ude i Slotsgaarden. Hans Gudfædre gav ham Benskiner paa og fæstede gyldne Sporer til hans Hæle. Saa fik han Rustningen over Hovedet og Hjelmene sat paa. Til Slut fæstede en anden Fadder, som Regel hans Fader, det tvæggede Sværd ved hans Side.

Den sidste højtidelige Handling var Ridderslaget — „colee“. Oprindeligt var det et meget haardt Slag med den flade, højre Haand over Novicens Nakke. Senere blev det til tre Slag paa Skulderen med Sværdklingen.

Ridderslaget blev altid ledsaget af en lille Tale, oftest blot nogle faa Ord: „Vær en sand Ridder“, „Vær tapper“ eller „I Guds, den hellige Mikael's og den hellige Georg's Navn slaar jeg dig til Ridder“. Ridderen blev opfordret til at holde Ridderskabets Love, og navnlig aldrig tage Forræderens Parti, altid vise stor Ærbødighed mod Kvinder og forsvare dem mod alle og altid være trofast mod det Løfte, han havde aflagt. Naar Højtideligheden var sluttet, skulde den nye Ridder vise sin Færdighed i den ædle Ridekunst og i Vaabenbrug. Først maatte han springe i Sadlen i eet Spring uden at røre Stigbøjlerne. Saa fik han udleveret sit Skjold og den otte Fod lange Lanse.

Nu skulde han vise sin Duelighed i at haandtere Vaaben og vise sin Styrke. Dette skete ved, at han maatte gennembore en Slags Dukke, som var stillet op midt paa Pladsen. Den bestod af en Træstolpe, forsynet med Rustning og Skjold. Naar Ridderen var særlig dygtig, kunde det hændes, at han ikke alene gennemborede Skjoldet og Rustningen, men ogsaa splintrede Stolpen. Naar denne Prøve var forbi, vendte alle tilbage til Slottet, hvor Festlighederne fortsattes.

Saa dan, som her beskrevet, skete det i Fredstid. Men der er ogsaa mange Eksempler paa, at unge Mænd er blevet slaaget til Ridder paa Slagmarken, naar de havde udvist en særlig glimrende Tapperhed. Højtideligheden blev da indskrænket til en Overrækkelse af Sværdet og Ridderslaget.

Riddernes daglige Liv.

En Ridders Yndlingsbeskæftigelser var: Jagt, Dystløb og Turneringer, Krig og Omstrejferliv.

Man kan paa en vis Maade sige, at Jagten var Riddernes Træning. De voldsomme Anstrengelser hærdede dem, saa de altid var i god Form og altid var klare til at drage i Krig.

Dystløb var Kamp mellem to Riddere, Turneringer Kamp mellem to Partier. I begge Tilfælde kunde de kæmpe enten med spidse eller stumpe Lanser. Det var dog slet ingen ufarlig For-

(Fortsættes Side 23).

Allike

De fleste Fugle synger i Ensomhed; og vi kan ogsaa bedst studere Fuglene i Ensomhed. Det giver størst Udbytte at være ude alene og med en Fuglebog, selv om det er rart at være to Venner, som hver især véd noget. Maaske hører vi da mange Fugle synges paa een Gang, men hver af dem synger dog for sig selv og for sin Mage, de samler sig om deres eget, de hengiver sig helt til deres Hjertes Jubel og glemmer Verden. Kun Sangdroslen og Solsorten svarer hinanden med Sangstrofer. Og Nattergalene kappes, saa at de bliver dygtigere og dygtigere.

Allerede inde i *Byen* hører vi Fuglesang. Siden Bylivet er blevet saa sammenpakket og stengraat, og er blevet en Pine for mange Mennesker, er *Solsorten* flyttet ind og trøster de forpinte, som er vaagne før Daggrø. Den har en alvorlig, værdigt fløjende Sang, og den ændrer en ganske lille Smule paa sin Sang hver Gang, den synger den. *Solsorten* synger ogsaa om Dagen og ofte om Aftenen; og den løfter det urolige Bymenneskes Sind op mod Aftenhimlens klare, rødlige Farver ved at fløjte sin blide, vemodige Melodi igen og igen. Den sidder højt, og dens Toner er lette at kende, "Fløjtetoner i Mol".

Støren fløjter i Dur, og den rasler med Tungebaandene ind imellem; og den gaar over alle Bredder af Jubel, saa at den slaar op med Vingerne som en tyk, sort Sprællemænd.

Sangdroslen (Droslen) synger ofte i *Byen*, og da skal man passe paa at høre den klare Forskel imellem de to nærbeslægtede: *Solsorten* og *Sangdroslen*. Den sidste er ikke saa ensartet, kun nogle af Tonerne er fløjende, og den kommer med sin Sang, som om den var i Færd med at fortælle noget, helt stammende af Iver. Man hører et Par Toner gentaget hurtigt 3 Gange, saa kommer en

Fuglestemmer

Af Ornitologen

anden Tone, ligeledes gentaget 3 Gange, o. s. v., og alle Lydene er skarpe og korte.

Almindeligst i *Byen* er *Svenskens* Sang. Fuglen ligner meget en Graaspurv med gule Striber i Vingerne og Halen, og den kaldes tit Grønirisk. Den synger livligt Dagen igennem. Ofte flyver den planløst omkring under Sengen, og da er det mest bløde Fløjte-triller, den udsender. Ofte sidder den og kvirrer som en Kanarie-fugl, men ind imellem lyder en langtrukken, gnaven Lyd: „dæi“ eller „svu-i“. Det er morsomt for os at vide, hvad dette er for en snerrrende Sanglyd, som alle vegne i Haver, Kirkegaarde, Alléer og Markhegn høres i den milde Tid fra Februar til Juli.

Tornirisk synger helt anderledes, mere dæmpet og med knitrrende Lyde, men den minder ogsaa ofte om Kanarie-fuglen, og den synger i de fleste Haver i By og paa Land. Fra *Byen* vil vi ogsaa nævne *Bogfinken*, en kæk, selvbevidst Fugl, som udslynger et gjaldende Raab fra en Gren i et Træ eller i en Busk: „Det — det — det ka' jeg sige saa tit, det ska' vær'!“ Navnlige snupper den det sidste kort af i lutter Fryd over, hvor stort det er at leve og at kunne synges. Som den selv siger, synger den det samme om og om igen utallige Gange.

Om Dagen kan man se og høre *Fugletræk* over Byerne. Det er maaske en spredt Flok *Krager*, som skal til Skandinavien; og ind imellem en Skare *Alliker*, som raaber og kajer: „kjak, kja-a“, omtrent som de *Alliker* i *Byen*, der ikke har været ude at rejse, men har siddet daglig paa Skorstenen Vinteren igennem og nu uden Tilladelse tilstopper samme Skorsten med Kviste, Faareuld og Klude.

Ensomt over Himlen glider i store Buer en *Vipstjert* med dejlig lang Hale; den skriger: „tji jik“, knapt og bestemt, i to Toner. Lidt efter kommer maaske nogle store Drosselfugle; de kalder paa hinanden med et ret svagt, snakkende: „tjak-tjak-tjak-tjak“. Det er *Sjaggere*, Kramsfugle. Med et blødt Pip: „jyk“, kommer en Flok *Bogfinker* lavt over Træerne; i Buer svinger hver Fugl sig frem, maaske er der *Kvækere* imellem, og da er Stemmen af og til drøvende: „kæ-æ-æ“. Enkeltvis vipper *Engpiberen* frem med en nervøs Tone: „ist-ist-ist.“

Men dette sarte Fuglepip fra *Engpiberen* hører vi bedre paa en Tur ud over *Markerne* til *Stranden*. Her danser yndefuldt et Par *Tornirisk* med knitrrende „kette-kette-ket“ hen imod et

i April

Halfdan Lange.

levende Hegn, hvor de vil søge Redeplads. Derhenne sidder en lidt større, aflang, gulhovedet Fugl og synger gentagne Gange en vemodig, kort Sang: „1-2-3-4-5-6-7“ eller „di di di di di dy-y“: *Gulspurven*. Og paa Hegnspælen dens nære Slægtning i graaplettet Fjerdragt: „tit tit tit tziirrr“, en svirrende, ligesom bristende Afslutningstone i den korte Sang: *Bomlærken*. Men ovenover en jublende, langvarig, melodisk Sang højt op mod Gud i Himlen, som har givet den Tonernes Rigdom: *Lærken*. Og *Viben* tumler op og ned med sit eget Navn paa Læben. *Støren* ser vi flyve op fra Græsset med lidt hæst: „spet-spet“ eller langtrukket: „sto-ær“. *Lærken*, som skræmmes fra Jorden, flyver kortere, altid lidt flagrende, og lader ogsaa sit Navn høre: „lirki“ eller lierik“.

Over Engen er der et klingende, syngende Vade-fugleskrig: „dye ly-y“, og maaske een af disse graa, spinkle, knapt vibestore Fugle standser i Luften over os og varsler skarpt: „dyt! dyt! dyt!“ saa længe, vi er paa dens Omraade; og da det nok er Rede og Æg, den ængstes for, kan vi godt tænke, at den (uden berettiget Grund!) raaber efter os: „Tyv! Tyv! Tyv!“ Det er *Rodben*, som ruger i højt Græs, ligesom *Rylen*, der kan flyve op tæt foran os med et rislende, blødt: „ry-ryrryrry“. Paa den mere nøgne Strandbred er der en Vade-fugl af næsten samme Størrelse, *Præstekraven*, som raaber blødt, men taktfast: „dy-yt!“ (Tryk paa sidste Tone), atter ængstelig for de 4 Æg, som den har lagt i Sandet paa Smaastens-underlag. En stor Vade-fugl, kun med de rene Farver: sort og hvidt, men langt, rødt Næb og Ben, *Strandskaden*, skriger skarpt: „klip“ eller „lyv“, og kan stemme op en hel Sang af de samme Toner. *Hættemaagen* skriger lidt hæst: „kræ-æ“. *Stormmaagen* har mere Næselyd: „gni-æ“ eller „yv“, og *Havmaagen*, den største, sjældnere, drøner vildt over Stranden: „gjav-gjav“.

Skovturene i April giver flere Fugle at se og høre end *Strandturene*, men mange opfatter vi maaske slet ikke mellem Grenene. Det er bedre at gaa til Strand og Mose.

Fra Grenene lavere paa Træerne lyder *Bogfinkens* gjaldende, forfriskende Slag. Og dér lyder ogsaa *Musvittens* faste Taktslag (som paa Metalstænger) op og ned, op og ned eller ned og op, ned og op, altsaa: „Flittig! flittig!“ eller „Giv Tid!“, men ogsaa med Dobbeltslag: „Slid din Tid!“ Men ind i denne skarpe, maaske lidt trætende Sang opdager vi et Sted, hvor Skyggen fal-

Drossel med Unger

der tæt over fugtig Jord, en uregelmæssig, blødt fløjende Sang. Her sidder *Rødhalsen* og taler saa troskyldigt og vemodigt. Ganske som dens Øjne har talt i Tavshed til os i Vinter, da den hoppede med raslende: „Snikke-snikke-snikke-snik!“ udenfor Køkkendøren. Nu er det smukke, men vemodigt fløjende Sange, den udsender, blandet med uklare, halvkvalte Lyde; og kommer vi ud paa en meget tidlig Tur, 1—1½ Time før Solopgang, vil vi i Tusmørket høre *Rødhalsen* synges som den første af alle Fugle, der vaagner.

Fuglevenner har i Begyndelsen svært ved at kende *Gærdesmuttens* Sang. Det er den anden lille Vinterfugl, som ogsaa engang i Vinterkulden meldte sig foran Huset med en smeldende Advarselslyd, fordi Katten gik i Haven paa Listesko. Nu synger *Gærdesmutter* saa tindrende ivrigt og saa gjaldende stærkt fra en Gren og sætter i flere Sekunder Luften i en sitrende Bevægelse, da dens Toner vælter saa skarpt og spidst ud af dens lille, runde Krop, at man tror, at det er flere Græshoppers Sang, som forstærkes i Højttaler, og slutter brat af for at begynde med spillende Iver fra faa Sekunder efter. *Gærdesmutter* Sang er opbygget som en forlænget *Bogfinkesang* med Toner saa skarpe, som naar man gnider en Prop op og ned ad en Flaske.

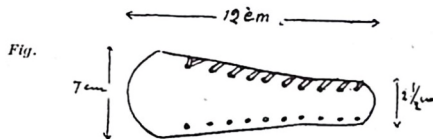
Blaamejsen er den fineste, blødeste af alle Mejsere med løse, lidt dunagtige Fjer og de mildeste, klare Farver. Dens Sang svarer dertil, sitrende, ren og kortfattet med en løbende Indledning af nogle faa skarpe Toner og en hvilende Hovedtone af rislende, bjældeklingende Lyd: „Zi-zi-zi-tirrr-r-r“. Denne Solvkløkke-Klemten sender den ud fra Spidsen af lange, svajende Grene, hvor den hager sig fast og søger de smaa, nyudklækkede Frost- (Fortsættes Side 14).

Alt muligt manden

Et Nøglefutteral.

Det kan være svært at holde Rede paa sine Nøgler, og et Nøgleknippe slider meget, naar det ligger løst i en Lomme. Det rasler ogsaa paa en ubehagelig Maade. Derfor er det praktisk at

have sine Nøgler i et lille Skindfutteral, og der har ogsaa været flere Typer i Handelen i adskillige Aar, men helt gode har de ikke været. Her er imidlertid Anvisning paa, hvorledes man laver et Futteral, som er aldeles udmærket. Jeg har selv brugt saadan et i lang Tid, og skønt jeg er principiel Modstander af „Lomme-futteraler“, maa jeg indrømme, at det er særdeles nyttigt.

Prøv at lave det! Materiale: 2 Stk. ikke for tyndt og ikke for blødt Skind, en Nøglering og en stærk Trykknop.

Fig. 2

Skær de 2 Stk. Skind ud, som Fig. 1 viser. Har man mange Nøgler i sit Knippe, maa Stykkerne være noget bredere i den brede Ende. Brug en skarp Kniv, saa at Kanterne bliver jævne og smukke. Sy de to Stykker Skind sammen, men lad begge

Ender være aabne. Du kan sy med Naal og Traad — evtl. ogsaa paa Maskine —, men det ser smukkest ud, hvis man syer (som vist paa Tegningen) med en smal (ca. 2 mm bred) Skind- eller Lædersnor. Man maa da først slaa Huller i Skindet. De skal sidde ca. $\frac{1}{2}$ cm fra Kanten og med ca. 1 cm Mellemrum.

Sæt Hullerne af med Blyant og udfør Arbejdet med stor Omhu. Hullerne paa de to Stykker Skind skal nemlig dække hverandre fuldstændigt, ellers kommer det til at se farligt ud. Selve

Hullerne laves med en Huggepibe, der købes billigt hos en Isenkræmmer. Den kan bruges til alle mulige andre Læderarbejder.

Naar de to Stykker Skind er syet smukt sammen, laver du et Baand af Skind, $1\frac{1}{2}$ cm bredt og 15 cm langt. I den ene Ende syes en almindelig Nøglering, i den anden Ende slaas Halvdelen af en stærk Trykknop. Resten af Trykknappen slaas i selve Futteralet. Man kan sy de to Halvdele af Trykknappen fast, men det er bedst at faa dem slaaet i. Gaa hen til en Handskemager. Han gør det gerne paa sin Maskine. Enten er det gratis, eller ogsaa koster det nogle ganske faa Øre. Til sidst trækker du Baandet igennem Futteralet som vist paa Fig. 2, og Arbejdet er færdigt. Det kan være praktisk at lade den Ende af Baandet, hvor Trykknappen sidder, være lidt bredere end Resten af Baandet, saaledes at Baandet ikke kan trækkes ud af Futteralet, men saa maa man naturligvis vente med at sy de sidste Sting, til man har trukket Baandet igennem selve Futteralet.

Skal en Flaske holdes lufttæt lukket,

da betyder det ofte, at det er svært at faa Proppen op og i uden at faa den ødelagt af Proptrækkeren. Klar Sagen ved at skære en lille Rille i Proppen, pres et Stykke Sejlgarn ind i Rillen, sæt Proppen i og bind Sejlgarns-enderne sammen, saa de danner et lille Haandtag. Dette benytter du saa i Stedet for Proptrækkeren, — og Proppen ødelægges ikke.

Naar du tørrer dine Stovler,

skal du ikke stille dem ret op eller ned, men lægge dem om paa Siden, saa Luften, der trækker hen til Kakkelovnen, kan blæse dem tørre. — Trækket under en Dør vil hurtigt tørre et Par Stovler.

Patruljeturneringen

Hvad de ledende Mænd venter sig af den store Dyst.

JEG er spændt paa at se, hvor høj Standarden er hos vore bedste Spejderpatruljer og nysgerrig efter at vide, hvorledes de konkurrerende

Patruljer vil tage en Række nye Opgaver, som de bliver sat overfor. Jeg tror paa stor Kappelstrid, og Turneringen kommer derfor til at vise os, hvor vi har de gode Vindere og de gode Tabere! Det bliver sikkert 100 pCts Indsats fra hver Drengs Side, der i de Dage kommer til at kæmpe

for sin Division, sin Trop og sin Patrulje.

Jens Hvass.

*

DET er ikke let at skulle udtale sig om en Turnering, før man kender Programmet. Lad mig nøjes med at ønske, at Korpsets Ledelse maa

faa Held til at gribe det rigtige og fastslaa nogle Retningslinier og et Grundpræg, der for Alvor kan blive bestemmende for kommende Patruljeturneringer Landet over. Vi ønsker ikke ligefrem at blive „ensrettede“, men det modsatte er heller ikke enskeligt, og det var en Vinding, hvis man

kunde naa dertil, at det, Korpsets højeste Ledelse arrangerede og bestemte, var af en saadan Fasthed, overbevisende Styrke og Autoritet, at Spejderbevægelsen paa visse Felter kom ud af de ørkesløse Diskussioners Leje.

P. A. Madvig.

*

NAAR Korpset indkalder til en Landspatruljeturnering, regnes der med, at her vil de alldygstige Patruljer faa Lejlighed til at tage en Dyst med hinanden og derigennem lære hinanden og hinandens Arbejdsmaader at kende.

Resultatet skulde gerne være, at Deltagerne

kom hjem med Mindet om 3 ualmindelig fornøjelige og vel tilbragte Dage mellem gode Kammerater, samt at alle havde lært noget. Jo mere anstrengende Turen har været, des bedre vil Mindet blive. — Jo mere man har lært, des mere Udbytte synes man, man har haft.

De, der har lært en hel Del, vil bagefter desuden have Glæde af at lade dette gaa videre til deres Kammerater i Division og Trop. Paa denne Maade faar forhaabentlig ogsaa de, der ikke kommer med, Udbytte af Stævnet.

De, der kommer hjem med Sejren, vil være glade og stolte ved at fortælle om dette. De, der kommer hjem som de daarligst placerede, er derimod dem, der har lært mest og derfor dem, der har haft den største Chance for at faa det meste Udbytte af Turneringen.

Knud Jensen.

*

BLANDT Aarets Begivenheder er den mest spændende vel nok den Landsturnering, hvortil 36 af Korpsets bedste Patruljer samles Tirsdag den 10. August.

— I Maaneder igennem har alle Patruljer fra Skagen til Gjedser arbejdet og slidt for at dygtiggøre sig til Divisionens Turnering. — I Division efter Division Landet over har der været kæmpet om Førstepladsen, Andenpladsen, Trediepladsen o. s. v. Og til Slut samles de udvalgte til den sidste, afsluttende Dyst. Alle Korpsets snart 700 Patruljer vil i Spænding afvente Resultaterne fra denne Kappelstrid.

Æren er stor, og Kampen vil blive haard, men ét har vi, som vi alle er fælles om, som er ens for den Patrulje, der hjemme i spændt Forventning følger Kammeraternes Indsats for at hævde Divisionens Farver, og for den Patrulje, der bliver Korpsets bedste, nemlig det, som samler os alle i vor Kamp for at opfylde vort Spejderløfte og vor Spejderlov. Jeg venter og tror, at Turneringen vil styrke Samarbejdet og Sammenholdet i vort Korps.

Erik Pedersen.

Naar Tyngdekraften bliver ophævet

Man morede sig over Jules Vernes Romaner, da de i sin Tid kom frem, og beundrede Digterens mægtige Fantasi. Men ingen drømte om, at de fleste af hans Romaner skulde

blive til Virkelighed. Jorden kan man komme rundt paa mindre end Halvdelen af de berømte 80 Dage. Over Afrika i Ballon eller Luftskib er en ren Barneleg, den traadlose Telefon fra „Slottet i Karpatherne“ er en dagligdags Ting, og „En Verdensomsejling under Havet“ er fuldført under Krigen. Nordpolen og Sydpolen har man „opdaget“. Tilbage staar den mest fantastiske af hans Romaner, nemlig „Raketten til Maanen“.

I vor Tidsalder, der gentagne Gange har oplevet Teknikens Triumfer, er denne Idé ikke længer Fantasteri. Alvorlige og berømte Videnskabsmænd beskæftiger sig i fuldt Alvor med Tanken. Den, der har rejst Idéen: at sende en Raket ud i Verdensrummet til Maanen, er den amerikanske Professor Robert H. Goddard fra Clark College i Worcester. En Række fremragende Videnskabsmænd i Evropa og Amerika har sagt god for Idéen, deriblandt den berømte, tyske Fysiker og Matematiker Professor Oberth, der ganske uafhængig af Goddard har udarbejdet de udviklede matematiske Beregninger, der skal til for at overvinde den uhyre Kraft, som vi kalder Tyngdeloven, og som binder os til vor Klode.

Jorden er omgivet som af et uhyre Panser, der skal gennembrydes, hvis vi vil tænke paa at slippe uden for Atmosfæren. Det er Tiltrækningskraften, Luftens Gnidningsmodstand og det uhyre Lufttryk, som vil hindre et saa dristigt Forsøg, og Professoren har regnet ud, at for at overvinde denne Kraft, skal et Legeme, der skydes ud fra Jordens Overflade, have en Begyndelseshastighed af 11 Kilometer i Sekundet. Til Sammenligning véd vi, at en af de hurtigste Biler har en Hastighed af 200 Kilometer i Timen, det vil altsaa sige 0,05 eller $\frac{1}{20}$ Kilometer i Sekundet.

Alligevel bliver man ikke saa imponeret af den Fart, Raketten skal have. Selve Jorden farer frem i sin Bane med en Hastighed af ca. 35 Kilo-

meter i Sekundet, og den højeste Hastighed, vi kender, er Lysets, der farer af Sted med 300,000 Kilometer i Sekundet.

Med en moderne Kanon, der skal sende en svær Granat frem til en Afstand af 120 Kilometer, skal Granaten op i 100 Kilometers Højde. Granaten har her en Begyndelseshastighed af 1,7 Kilometer i Sekundet, men den taber Farten og har en Hastighed af 0,0 i 100 Kilometers Højde.

Man kan imidlertid med en saakaldt Solenoide, en Slags elektrisk Kanon opnaa en ganske anderledes Fart. Men at bygge saadan en Solenoide, som vist paa Billedet, vilde koste en saa uhyre Sum, at man ikke kan udføre dette Projekt i Praksis.

Man har derfor valgt at gaa en ganske anden Vej. Man har nemlig valgt at benytte Raketprincippet. Dette er benyttet til interessante Forsøg paa Opels Prøvebaner for Automobiler i Rudesheim, hvor man har naaet at drive en Automobil op paa en Fart i de første 8 Sekunder, der svarer til 100 Kilometer i Timen. Tænker man sig nu, at Rakettenes første Eksplosion driver Vognen frem med denne Fart, saa vil den næste Eksplosion yderligere øge Farten og paa den Maade er der aabnet Vej for at opnaa en Hastighed, der overstiger alt, hvad man tidligere har kendt.

Det er dette Princip, som Professor Goddard og Oberth vil benytte til deres Forsøg. Alle de teoretiske Forarbejder er allerede færdige. Og man arbejder nu paa at fremstille den første Raket.

Der er selvfølgelig ikke Tale om, at man ved de første Forsøg vil indrette Rum i Raketten til levende Væsener. Men man kan beregne Rakettenes Bane, og man kan beregne, naar og hvor den vil ramme Maanens

Overflade. Det er saa Meningen, at Raketten har en større Mængde Sprængstof, der vil eksplodere i samme Øjeblik og udvikle en enorm Mængde Lys, saaledes at man fra samtlige Observatorier kan rette Kikkerterne mod Maanen og konstatere den vældige Opblussen, der skal forkynde Raketens Ankomst.

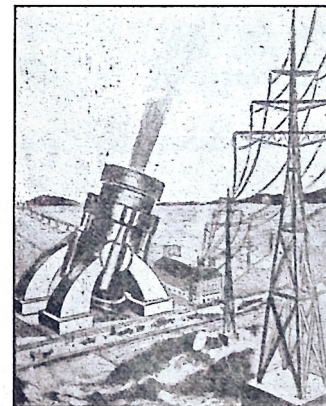
Dersom Forsøgene lykkes, vil man gaa videre og prøve paa at konstruere en Raket, der kan indeholde Sprængstof og automatiske Styreapparater, saaledes at den kan flyve Retur. Og dersom dette ogsaa lykkes, hvad fremragende Videnskabsmænd hævder i ramme Alvor, vil man som det tredje Led prøve at indrette Rum til de dristige Pionerer, der har Mod nok til at foretage vort første Fremstød ud i Verdensrummet. Paa flere Billeder ser vi, hvordan denne Raket skal indrettes. For at afbøde Stødet ved Farten, anbringes Passagererne i en Slags særlig konstrueret Hængekoje. Man har allerede udført Forsøg med, hvad den menneskelige Organisation kan taale af pludselige Rumforandringer i en saa rasende Fart, og man mener, at dette derfor lader sig udføre i Praksis.

Professor Oberth skriver i sin opsigtsvækkende Bog om „Raketten gennem Himmelmrummet“, at det vil gaa her akkurat paa samme Maade som andre af Teknikens store Resultater. Akkurat paa samme Maade som med Flyvningen, der jo nu er en dagligdags Ting her i Jordens Atmosfære.

Man kan komme til ganske overraskende Resultater ved at tænke Tanken igennem. Er Raketten først uden for Jordens Atmosfære og ude i Rummet, vil den rase videre med den Fart, den havde, da den forlod Jorden. Enhver Ting ombord vil blive ved med at have denne Fart, indtil alt kommer under

Paavirkning fra en anden Klode. Man kan derfor godt tænke sig at kaste en Genstand „udenfor“ i det tomme Rum. Den vil følge Raketten paa den videre Fart. Derfor kan man forestille sig, at Observatorerne ombord — godt skærmet mod „det tomme Rum“s Kulde, hvis da Kulden virker som Kulde dér — og forsynet med Iltmasker kunde springe udenfor for at foretage Observationer og atter trækkes ind igen.

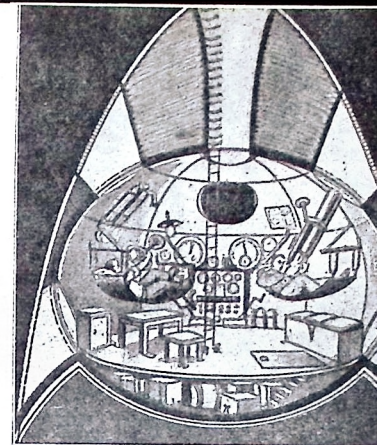
Det kritiske Øjeblik indtræffer, naar Raketten naar Maanen. At Maanen helt mangler Atmosfære, er en Antagelse, som er ved at blive forældet. Og netop Atmosfæren vil tjene til at hindre, at Raketten bliver knust mod Maanens Klipper. Man vil nemlig konstruere en kæmpemæssig

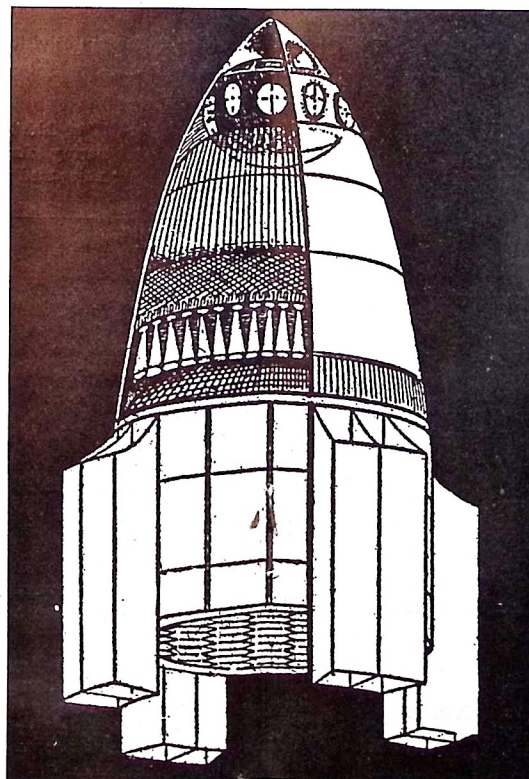
En „Elektrisk Kanon“, der kan skyde en Maaneraket ud fra Jorden.

Faldskærm, der vil bremse Farten, saa Raketten kan lande uden Fare for at knuses.

Det mærkeligste ved hele Turen vil blive Ophevelsen af det, vi kalder Tyngdekraften. Paa Billedet har Tegneren vist, hvordan dette vil vise sig. Der bliver ikke Tale om hverken op

Spldsøn af „Maaneraketten“ med Observationsrummet

„Maaneraketten“ i Gennemsnit

Den af alle Spejdere forgudede Tropsassistent i Vestjysk Kostskoles Trop, Lærer Poul Mortensen er død den 5. Februar d. A.

Han har kun været her i Troppen i ½ Aar, men paa denne korte Tid naaede han at blive saa afholdt og elsket, at han i sjælden Grad havde vundet Spejdernes Hengivenhed.

Tropsassistent Poul Mortensen efterlader blandt Spejderne saavel som blandt Eleverne et dybt Savn.

Han var os en Ven, og vi kunde komme til ham, naar vi ønskede en hyggelig og munter Passiar.

Æret være hans Minde!

Spejder.

eller ned. Som „Engle“ vil Passagererne svæve frit i Rummet og blive i den Stilling, de anbringer sig i. Alt vil svæve frit i Luften i Rakettens Opholdsrum. Saaledes har Jules Vernes Fantasi netop skildret det i sin berømte Bog om „Raketen til Maanen“, og efter de nyeste Beregninger synes dette at være i fuld Overensstemmelse med den nøgterne Virkelighed.

At selve Tanken om Maaneraketen, som nævnt, ikke er Fantasi, forstaar man blandt andet deraf, at de tyske Opel-Fabriker netop i disse Dage er ved at gøre praktiske Forsøg med Raketprincippet til Flyvemaskiner. Man mener, at dersom Forsøgene lykkes, kan man — ligesom med et Projekt — sende en Flyvemaskine over Atlanterhavet. Turen kan gøres paa 3 Timer, og Maskinen vil fare afsted i en Bue, der fører den helt ud til Atmosfærens Grænser. Det første Spring ud i Verdensrummet og tilbage igen er dermed gjort.

Niels Meyn.

Fuglestemmer i April

(Fortsat fra Side 9)

maalerlarver, selv hængende deroppe under Himmelrummet med Ryggen og den himmelblaa Hætte nedad og Fødderne opad.

Spetmejsen er en djerv og næsten larmende Sanger, som fløjter med enkelte, stærke Toner: „ty“ eller „vi-e“ eller klukkende „tu-it“ eller „tuit!“; sjældnere synger den en bævende Trille, omtrent som et Stykke af en Harzer-Kanarieflugt-Trille.

I *Granplantagerne* er der mange Fugle. *Musvit*, *Blaamejse*, *Bogfinke*, *Gulspurv*, *Tornirisk* og *Ringdue* horer man ligesom andre Steder. Men særlig skal man søge 3 Fuglearter i Granplantagerne. Det er Fuglekongen, Sortmejsen og Skovskaden; ellers træffes de ikke saa let. *Fuglekongen* er den mindste Lillefugl med en spød, næsten pibende, vibrerende Sang, nogenlunde afstemt som en Bogfinkesang med musefine Toner.

Af og til naar os en øredovende, kort Skratten fra en større Fugl, og med største Forsigtighed kan vi maaske opnaa at se *Skovskaden* færdes paa Grenene, mens den stadig holder Øje med os og forsvinder i god Tid.

Men ubekymret om Mennesker synger fra Toppen af lave Grantræer *Sortmejsen*: „stifle“ eller „stif-lè“. Det er et ofte gentaget, næsten fløjtende Raab, som pranger i den mørke Granplantage og gør os glade over den stille Juletræsskov med de enkelte, rene Toner.

Halfdan Lange.

Indbydelse

Kildevæld K. F. U. M. Spejdertrop tillader sig at gøre opmærksom paa, at Spejdere i Uniform har gratis Adgang til vor store Udstilling i Kildevæld Kirkens Krypt i Dagen 28. og 29. April — begge Dage fra Kl. 15. Der bliver Udstilling af Modelarbejder, et Lejrpanorama m. m. samt Restauration og Tombola. Det skulde glæde os at se mange af vore Spejderkammerater derinde.

Tropsfest

Lørdag den 24. Februar holdt Skive 1. Trop en yderst vellykket Forældrefest i „Kilden“, hvortil var mødt godt 100 Deltagere. Programmet var meget afvekslende, og Aftenen var helt igennem fornøjelig.

Redaktøren siger-

Holland.

Der er i Holland dannet et Par mindre, saakaldte Spejderkorps. Det internationale Bureau har imidlertid maattet nægte dem Anerkendelse, og vi har modtaget Meddelelse om ikke at indlade os med Hollændere, der udgiver sig for Spejdere, med mindre de er i Besiddelse af gyldigt, internationalt Pas, underskrevet af den hollandske, internationale Commissioner.

Iøvrigt vil jeg atter indskærpe, at ingen Spejdere bør føre Korrespondance med Udlændinge, uden at det er Adresser, vedkommende danske Spejdere har faaet gennem Korpsset eller selv har skaffet sig ved Bekendtskab med andre Spejdere ved Jamboreer eller personlige Besøg.

Præmieopgaven.

Ogsaa denne Opgave har aabenbart været vanskelig at løse efter det relativt ringe Antal Løsninger, jeg har faaet. De var ikke en Gang helt rigtige allesammen. Her er „Løsningen“:

1. Stoewer — 2. N.A.G. — 3. Mercedes-Benz — 4. Horch — 5. Adler — 6. Magirus — 7. Simson-Supra — 8. Maybach — 9. Hansa-Lloyd — 10. Wanderer — 11. Hansa — 12. Audi — 13. Röhr — 14. Austro-Daimler — 15. Vomag — 16. Matthis — 17. B.M.W. — 18. N.A.G. Protos — 19. Dixi — 20. Opel — 21. Steyr — 22. D.K.W. — 23. D.K.W. — 24. Goliath — 25. Brennabor — 26. Lancia — 27. N.S.U. — 28. Hanomag — 29. Nash — 30. La Salle — 31. Essex — 32. Rolls Royce — 33. Cadillac — 34. Isotta-Franschini — 35. Minerva — 36. Chrysler — 37. Chevrolet — 38. Hispano-Suiza — 39. Bugatti — 40. Studebaker — 41. Citroën — 42. F.N. — 43. Hispano-Suiza — 44. Willys Knight — 45. Buick — 46. Alfa Romeo — 47. Ford — 48. Fiat — 49. Oakland — 50. Graham Paige — 51. Renault — 52. Praga — 53. Pontiac — 54. Overland-Whippet — 55. Packard.

Vinderne blev:

Harald Cleemann, 2. Aabenraa Trop, Tom Møller, 3. Vesterbro Flok, Jørgen Haltermann, 3. Vesterbro Flok, Poul Bistrup Larsen, Hellig Anders Trop, Poul Erik Hansen, 7. Odense Trop, Herman Rasmussen, 7. Odense Trop, Frede Christoffersen, Sven Gjønges Trop, Axel Bistrup Larsen, Hellig Anders Trop, Erik Gamst, 6. Vesterbro Trop, Kai Behrndtz, 1. Holstebro Trop.

De har alle faaet deres Præmie tilsendt.

En færøsk Patruljefører

vil meget gerne korrespondere med en dansk Patruljefører. Han er 15—16 Aar og skriver naturligvis Dansk.

Iøvrigt har jeg mange Adresser liggende paa udenlandske Spejdere, som gerne vil korrespondere. Skriv og bed om en af dem (opgiv Alder!); det er overordentlig morsomt at have en Ven i et fremmed Land. Er man Frimærkesamler, har man ekstra Fornøjelse — og Udbytte af det.

Meget gamle Numre.

En norsk Spejderfører vil gerne købe Nr. 12 af Magasinets 1. Aargang, Nr. 1, 2, 4 og 9 af 2. Aargang og Nr. 1 af 3. Aargang. Henvendelse til Redaktionen, hvis nogen vil sælge.

Jeg søger ogsaa Dec-Nummeret 1931.

„Engang Spejder — altid Spejder!“

Det er, som mange Spejdere tror, hverken Baden-Powell eller Roland Philipps, der har skabt det berømte Slagord, men derimod Lord Kitchener (som gik ned med en torpederet Dampers under Verdenskrigen), og det skete ved en lille Spejderparade i Hyde Park Lørdag den 1. Juli 1911.

To af Japans mest fremragende Mænd, Admiral Togo og General Nogi, var kommet til England for at søge klaret forskellige Spørgsmaal, og blandt andet vilde de ogsaa benytte Lejligheden til at undersøge, om Spejderbevægelsen kunde anbefales til den japanske Regering som en sund og værdifuld Drengedragelse.

Lord Kitchener bad da den London-Trop, som han var Æreschef for, om at stille i Hyde Park, og inviterede yderligere 2—3 andre Troppe fra Nord-London, saa der var samlet ialt ca. 150 Spejdere. Ogsaa Baden-Powell var til Stede, og baade han og de to Japanere havde Ordet (Admiral Togo paa Engelsk, men General Nogi paa Japansk). Til sidst talte Lord Kitchener til Spejderne om Betydningen af det Spejderløfte, som de engang havde aflagt, da de traadte ind i Spejderbevægelsens Rækker. Han bad dem indtrænge om at betragte det som en Forpligtelse, der gjaldt for hele Livet, og raabte til sidst de nu saa saa berømte Ord: „Once a Scout, always a Scout!“

Bedste Spejderhilsen!

Tage.

I Maagepatruljens Blad (Vedels Egne) skriver Vilh. Bjerregaard, der nu under Navnet William Hillcourt er en stor Mand indenfor den amerikanske Spejderbevægelse, saaledes:

Der er fem Tusinde Kilometer mellem København og New York. Et Verdenshav skiller mig fra mine gamle Drenge i Vedels Egne.

Og dog... Jeg behøver kun at lukke mine Øjne, og jeg ser foran mig smaa, intime Lejrbaal paa Bjerget, Øvelser i Hareskoven, Natteture ved Gurre. Jeg ser Teltene slaæet op i Hamar, i Gøteborg, i Rold. Jeg cykler igen ad Strandvejen, gennem Dyrehaven, op ad Geels Bakke, langs Rude Skov.....

Mine danske Spejdere ligger foran mig..... En lang Række af Ansigter og Navne defilerer forbi mig....., hvert enkelt har en Historie at fortælle..... Mens Lyden af „Trolleys“ og „L's“ kommer raslende gennem aabne Vinduer, hører mit indre Øre Sang og Latter og et Lejrbaals Knitren.....

Skab jer Minder!

Lev et frisk Spejderliv, hold sammen, tag paa Langfart eller korte Ture, hav udendørs Parader eller indendørs Møder. Saa kan Dagene være lyse eller mørke, Vejret varmt eller koldt, Oplevelserne Morskab eller Strabadser.

Det gør lige meget!

Lev dem og skab jer Minder!

Jeg har oplevet lidt af hvert i mine Dage.

Jeg har suget paa Lappen og har levet som en Fyrste. Jeg har talt med arbejdsløse Kommuniste i New Yorks Gader og har passieret med et Par europæiske Konger. Jeg har lavet Patruljeblad i syv Eksemplarer og har skrevet Artikler, der maanedlig er blevet læst af en kvart Million amerikanske Drenge. Jeg har kørt paa Cykle gennem England og har faret gennem Staterne i Pulman Vogn. Men alligevel..... naar jeg tænker tilbage, er det Minderne fra Vedels Egne, der først kommer ihu..... Og jeg ønsker, ønsker, ønsker, at jeg igen kunde opleve de glade Dage derhjemme.

Det er derfor, jeg siger:

Gud ske Lov for vore Minder!

Gud ske Lov for Vedels Egne!

Blod-Emballage er det sidste Nyt paa Emballagens Omraade. Med en fremtidig Krig for Øje har Videnskabernes Selskab i Moskva eksperimenteret med Blod-Transfusion i stor Stil. En særlig Demijohn er konstrueret, i hvilken Emballage-Blodet er i Stand til at holde sig sundt og friskt ca. 14 Dage, tilstrækkelig længe til at naa ud til Lazaretterne i Østen, ja, helt til Vladivostok, ca. 6000 Mil borte.

I Krigstilfælde vil man saaledes i Sovjet kunne blive tvunget til at aflevere sit Blod til Blod-Transfusion-Centralen i Moskva — til Bedste for de saarede Soldater i Felten, og man mener herved at kunne spare Menneskeliv i Tusindvis.

Baden-Powells højre Haand, Lord Hampton, indviede for nylig et nyt Trops-hus. Det er en tidligere Jernbanestation, hvor Forhallen er blevet til Tropslokale, Billetkontoret til Ulvehjørne, Ventesalen Roverhytte, medens Førerne regerer i Bagagerummet. Der er blevet malet overalt i det nye Tropshus, indlagt elektrisk Lys og Gas til Varme. Desuden er der installeret Køkken og Badeværelse.

Indvielsen skete paa den Maade, at Lord Hampton maledet det sidste Felt i Hoveddøren. Bag efter maatte han afgive sit Fodafttryk i Sand, hvor det siden blev støbt.

„I dette Hus,“ sagde Lord Hampton, „hvor der tidligere kom mange Rejsende, er det nu jer, der skal rejse ad Spejdervejen, og jeg haaber, at de fleste af jer kommer til at rejse paa første Klasse.“

De mest moderne Cigaret-maskiner fremstiller og ruller 1200 Cigaretter i Minuttet. I Haanden kan man rulle fem i det samme Tidsrum.

I et af de udmærkede, aarhusianske Tropsblade kan man læse følgende Beretning om en usædvanlig Maade, Troppen har fisket sin Middagsmad paa, under en Sommerlejr ved Vesterhavet:

En Morgen skulde vi som sædvanlig ned at bade i Havet, inden vi spiste Morgenmad. Jeg skulde være Badevagt og lod Drengene løbe i Forvejen, medens jeg selv, paa Grund af mit høje

Embede som Badevagt, gik roligt og agtværdigt ned til Stranden. — Da jeg kom ned til Badepladsen, var der ikke en Spejder at se, til Gengæld en kolossal Masse Maager. Jeg blev opfyldt af bange Anelser og skyndte mig ned til Vandet. Pludselig fik jeg Øje paa de forsvundne; de løb henne paa Stranden og foretog de mærkværdigste Bevægelser. De soppede ud i Vandet, bøjede sig ned med hurtige Bevægelser, rettede sig op og skyndte sig ind paa Stranden igen. Dette Skuespil gentog sig gentagne Gange, og stadig forsvandt Drengene længere og længere bort.

Jeg blev godt gal i Hovedet, raabte og skreg paa dem og opførte en vild Krigsdans. Men min Vrede rørte dem ikke, de fortsatte bare deres underlige Beskæftigelse, saa jeg hvidglødende som et Damplokomotiv maatte fare efter dem.

Da de fik Øje paa mig, raabte de: „Kom her hen, saa skal du bare se!“

Da jeg naaede dem og saa, hvad de lavede, lagde min Vrede sig straks og afløstes af Begejstring. De fangede Sild. Der var kommet en større Stime ind til Kysten, den dækkede en Strækning paa ca. 2 km.

Men hvordan fangede de Sild? Det gik uhyre nemt, de tog deres Badedragter i Haanden og gik ud i Vandet. En Dreng holdt saa for Benene i Badedragten, medens den anden spilede Badedragten ud for oven. Med en hurtig Bevægelse trak de Badedragten gennem Vandet. Paa et Øjeblik var den fyldt med Sillinger og Brislinger, og Drengene kunde vade til Land og hælde Fangsten ud. I Løbet af kort Tid havde vi fanget saa mange, at vi havde Føde nok til mange Dage.

I højtideligt Optog bar vi vor Fangst til Lejren, medens vi raabte: „En Spejder der er snild, han fanger mange Sild!“

Zoologisk Have er Dyrplageri - mener Spejderne

Det undrer mig egentlig ikke, at jeg ikke har faaet et eneste Indlæg til Forsvar for Zoologisk Have. Spejdere elsker den frie Natur. Jeg bringer nedenfor de to bedste Indlæg fra Modstanderne af Dyrenes Fangenskab.

Red.

Zoologisk Have er absolut Dyrplageri. Hvis man diskuterer Dyrplageri, kan man, som det sikreste og bedste Eksempel, henvise til Zoologisk Have. Læg engang rigtig Mærke til Rovfugleburet: Disse, ellers saa stolte og majestætiske

Fugle sidder melankolske, snavsede og forpjuskede med nedhængende Vinger. Tænk engang rigtig paa, hvad det vil sige at spærre et Dyr inde i et Rum, der kun er en lille Brøkdæl af, hvad Dyret før havde at strejfe om paa, saa ser man det sindssvage i Zoologisk Have. Man lærer desuden absolut ikke Dyrene at kende ved at se paa den Forsamling af døsig og dvaske Dyr, Zoologisk Have har. *Dyrene og Naturen hører sammen.*

Naturligvis bør Dyrene fodres med levende Føde; saadan er det jo ogsaa ude i Naturen.

Hans Reitzel,
Classensgade 3,
Frederiksværk.

Zoologisk Have — jeg mindes Hagenbecks Dyrepark i Stellingen ved Hamborg — Masser af vilde Dyr fra Alverdens Lande — jeg mindes Zoologisk Have i København — og jeg mindes en Tiger, der hvileløst vandrede frem og tilbage bag Tremmerne i sit lille Bur — frem og tilbage.

Zoologisk Have — man siger, at Kulturen har gjort store Fremskridt, — man siger, at Dyrene nu befinder sig bedre dér end i den frie Natur. — Jo, Kulturen har gjort store Fremskridt — Ørnen, den store Ugle, alt ædelt Vildt er forlængst udryddet i Danmark, — selv Hejren er snart borte. „Den ta'r Fisk,“ sa' Fiskeren. —

Og medens Krybskytten knalder den sidste Hjort, og Drengen hugger den sidste Hejres Æg, indfører vi Dyr fra Troperne og spærre dem inde i Bur, for vi er jo da Europas mest oplyste Nation.

Enhver, der har set en Ørn i et Bur — og en Ørn i det frie — glemmer det aldrig; hverken det ene eller det andet.

Jeg tror, at en rigtig Spejder har mere Glæde af at se et Egern med vajende Hale fare op ad et Træ, end at se to Chimpanser i Færd med at jage Lus i hinandens Pels. Og jeg tror ogsaa, at en Spejder hellere lytter til Fuglene en Morgen, medens Solen staar op, end til de Brøl, han kan høre fra Rovdyrburet.

Maaske befinder Antiloper og Zebraer sig vel i Fangenskab, naar de faar tilstrækkelig Plads at bevæge sig paa, — jeg véd det ikke. Men enhver, der med aabne Øjne har set Rovfuglen i et lille Bur, stækket, han gaar bort fra den zoologiske Have med en underlig Følelse af, at vor høje Kultur dog maaske ikke er saa høj alligevel; — og er der noget ved ham, saa glemmer han aldrig det Blik, Gorillaen sendte ham fra sin Krog.

Hans R. Jørgensen,
Padborg.

NORDVESTEN kom for fuldt Drøn ind fra Havet, piskede Havskum ind over Klitterne og rejste et Sandfog, der naaede langt østpaa. Det var Efteraarets første Storm, som spillede op til Dans og jog mægtige Søer mod Kysten.

I en lille Hytte, der laa i Læ af Klitterne, sad der to og lyttede til Stormens ruskende Anfald, den trettenaarige Karl Henrik og hans Moder. Han havde en Bog foran sig; hun sad med en Strikkestrømpe. Begge saa tit op paa det lille Ur paa Væggen. De vekslede ikke mange Ord og talte slet ikke om det, der laa dem stærkt paa Sinde.

Men da Mørket var ved at lægge sig, kunde Karl Henrik ikke længere tie med det, der optog alle hans Tanker.

„Hvor bliver Far dog af?“ spurgte han. „Han véd da, at han skal have første Strandvagt sydpaa.“

„Jeg forstaar det ikke,“ svarede Ane Sunds. „Han skulde jo af Sted nu. Bare der ikke er tilstødt ham noget.“

Kresten Sunds var før Middag cyklet over for at se til sin gamle Moder, som boede et Par Mil derfra; men han havde sagt, at han vilde være hjemme ved Femtiden.

Ane Sunds saa raadvild hen paa Hylsteret med Strandlysene, som Formanden for Redningsvæsenet havde været der med for en Time siden. Da han afleverede dem, havde han spurgt hende om, hvornaar hun ventede sin Mand hjem, og hun havde svaret, at han snart maatte være der.

Karl Henrik saa hen paa Moderen. Han forstod, at der var to Ting, der ængstede hende — det, at Faderen ikke var kommet hjem, og at hans vigtige sin Vagt.

„Skal jeg ikke løbe op til Niels Torm og faa ham til at tage første Vagt?“ spurgte han. „Han skal sydpaa Klokken tolv, og saa kan Far tage hans Vagt.“

„Jo, gør det,“ sagde Moderen. „Men skynd dig; Vagten er gaaet ind. Tag Strandlysene med dig.“

Karl Henrik sprang af Sted, men et Kvarter efter kom han forpustet styrtende ind og fortalte, at Niels Torm ikke var hjemme. Da var Ane Sunds grædefærdig og vidste ikke sine levende Raad. Hun ønskede, at hun kunde tage Vagten, men det var umuligt; hendes Lunger var ikke stærke.

„Opsynsmanden bliver vred,“ klagede hun. „Og der kan ske noget; der kan komme et Skib, og alarmere. Hvad skal vi dog gøre?“

„Kan jeg ikke gaa?“ spurgte Karl Henrik. „Det er jeg ikke bange for, og jeg forstaar godt at tænde Strandlysene. Jeg véd ogsaa, hvad jeg skal gøre, hvis der kommer en Stranding.“

Ane Sunds var Graaden nær. Hun sendte nødtigt Drengen ud i den stormfulde, mørke Aften, men var der andet at gøre?

„Jo, det maa du,“ klagede hun. „Der bliver ikke anden Udvej. Men vov dig ikke for langt ned paa Stranden, at der ikke skal komme en Sø og slaar Benene fra dig og tage dig med ud. Hører du.“

Karl Henrik forsikrede, at han nok skulde klare Turen; han havde nogle Gange været med Faderen paa Vagt. Han trak i sin Stortrøje, fik et varmt Uldklæde om Halsen og Huen ned om Ørerne. Saa fik han Faderens Madpakke i Lommen og var rede til at tørne ud.

„Ja, saa Gud være med dig, min Dreng,“ sagde Ane Sunds til Afsked, „og med din Far, hvad der saa end er sket. Noget er der galt; han plejer at være præcis.“ (Fortsættes Side 20).

De sidste Tropsfester i København.

3die Frederiksbergs

Fest fandt Sted Søndag d. 4/3 i Foreningen af 1860's Lokaler, og indlededes med et Horn-signal, blæst af 2 Spejdere, som gjorde det udmærket.

I Programmet var der bare ganske kort med-delt, at „Troppens Spejdere opfører forskellige Sketches“, medens der meget omhyggeligt var gjort Rede for hele to Konferenciers og en Instruktør; hvilket var to for mange og en for lidt.

De Herrer Konferenciers led ikke af Mindre-værdighedskomplekser. Desværre. Men morede sig glimrende indbyrdes ved at synge „Peter har kun eet Par Sko“. Sangen er saamænd meget god, vel at mærke med en hel Flok Spejdere til at synge Omkvædet, men egner sig slet ikke til Duet mellem en smoking- og en jakkeklædt. Og VA MÆ Kulturen.

Den smokingklædte paatog sig ogsaa Opgaven at foredrage „Spinderokken“. Men VA MÆ Victor Cornelius, som gør det meget bedre og med mere Motivering.

Den jakkeklædte var Hovedpersonen i en Telefonsketch og i Sketchen med Fordvognen bestaaende af tæppeindhyldede Spejdere. Begge Dele kan gøres ordentligt og vittigt ved en Smule Instruktion. VA MÆ Instruktøren.

En avislæsende Husmand foran en Radio paa et Bord — kan aldrig blive andet end Hørespil. VA MÆ Fjernsyn. Deri rummes da en Rigdom af Ideer til noget at se paa.

Tre smaa Soldater (Trois jeunes tambours) er glimrende egnet til Udførelse af smaa Spejdere (helst Ulve), og det er den letteste Sag af Verden at faa en Dreng til at illudere som yndig Prinsesse. Det er Eventyrglansen i denne Vise, som skal frem. Hvorfor skulde den parodieres af en granvoksen Prinsesse med grødet Stemme. Det var Misbrug af Sujet. Og VA MÆ Troppens Spejdere.

JO! der var eet godt Programpunkt. 10 Spejdere. Drengene *kunde* Sangen, og det morede dem (System: 10 smaa Negerbørn) om diverse Uheld, som førte til 10 forskellige Tørklædeforbindinger, saaledes at det ensartede Præg ændredes i Sangens Løb i Overensstemmelse med Uniformsforbudet til 10 vidt forskelligt forbundne Spejdere. Drengene *kunde* Sangen, og det morede dem at synge — og saa véd man da, at der mindst er 10 Spejdere i den Trop.

Programmets anden Afdeling optoges i en Time af den verdensberømte Professor Wu-manni“. Jeg vil føle mig pinligt berørt af den voldsomme Reklame og Udtryk som: Nutidens største Gaade, Mystik, Sensation, Forbløffelse, naar det aaben-

bart var saa nødvendigt at vende Ryggen til Publikum saa ofte, den „verdensberømte“ gjorde det. Jack.

3die Absalon Trop

afholdt i Webers Lokaler d. 9. Marts en Tropsfest, som begyndte næsten en halv Time forsent.

Betegnelsen „Tropsfest“ er misvisende, thi det eneste, man saa til Spejdere og Ulve, var deres Indmarch under Forsøg paa at synge en Sang, hvorefter de satte sig paa Gulvet foran Scenen.

Der blev de siddende lige til sidste Nummer, som bestod af en 3—4 Spejdersange. En af dem lykkedes, fordi der i Forvejen blev opnaaet Enighed om en Begyndelsestone.

Aftenens store og eneste Lyspunkt var en Spejder, som umaadelig selvsikkert sang en udmærket Spejdersang, skrevet til Lejligheden. Han kunde. Hans klare Stemme og friske Maade at synge paa virkede overordentlig befriende.

Resten af Programmet var en Tropsfest uvedkommende. Det var formet som „Dagens Radio“ og væsentlig udført af unge Damer og Iscenesætteren.

En af de unge Damer foretog — til Opbyg-gelse for Spejderne — „Sig en Løgn, men sig den som en Gentleman“. Under „Radioavis“ faldt det en anden af de unge Damer meget vanskeligt at læse indenad af „Ekstrabladet“, som man forøvrigt havde læst for flere Timer siden. Og Iscenesætteren fandt det hensigtsmæssigt at repetere hele Ærbødigst Ugerevy fra i Søndags.

Sikken et Held, at vi snart skal have Dobbelt-programmer.

Jack.

P. S. Med de sidste Tropsfester i Erindring mindes jeg det velgørende i at overvære Ordrup-troppens Fest *uden* nogen Konferencier, hvad man heller ikke savnede, da Programmet var righoldigt i sig selv og Pauserne for korte til, at en Konferencier kunde naa at udvikle en fad, viltighedsnættet Taage for at sløre visse Brister i Programmet.

Ejheller var en Instruktør eller Iscenesætter angivet, men hvert eneste Programpunkt bar alligevel tydeligt Præg af en saaaans Medvirken.

Under hele Forestillingen sad Tropsføreren ganske roligt paa 1ste Række, som enhver anden Tilskuer, hvilket virkede meget beroligende, for saa behøvede vi andre altsaa heller ikke at være nervøse for Drengenes Præstationer.

Tropsføreren var naturligvis i Uniform. Der gives imidlertid ogsaa Tropsførere i Kjole og Hvidt. Jack.

En Stedfortræder.

(Fortsat fra Side 18).

Det var helt mørkt, da Karl Henrik forlod det lille Hus og straks arbejdede sig op paa den nærmeste Klit for at faa et Udsyn over Havet. Han

— det var Tosse-Søren, han havde for sig.

skulde jo holde Øje med det voldsomme Hav, at det ikke pressede et Skib ind paa Revlerne. Sidste Aar strandede der to Dampere, og begge paa hans Faders Vagt.

Inden Karl Henrik naaede Klittens Top, begyndte Mørket og Stormen at drive sit Spil med ham. Han syntes et Par Gange, at der dukkede en Mand op foran ham, og han blev brændende

hed over hele Kroppen. Spøgelser og Gengangere troede han ikke paa; men der kunde være Strandtyve ude. De arbejdede jo, naar der var Paa-landsvind, og helst i Storm. Atter var det galt. Han syntes, at der kom løbende en bagfra. Saa levende var det, at han dukkede sig; men der var nok ingen alligevel.

Karl Henrik forstod, at der var Forskel paa at være med sin Fader paa Vagt og saa at færdes herude alene. Han knyttede Hænderne og skældte sig selv ud for en Kujon; men Frygten havde faaet Tag i ham og slap ham ikke lige med det samme.

Da han nærmede sig Klittens Top, begyndte salte Skumflager at piske ind over ham, og han mærkede det fygende Sand som spidse Naale. Han aandede tungt, og han følte som et Stik i Hjertet. Men han arbejdede sig videre frem; han maatte op, saa han kunde se ud over Havet; det var det, han var derude for.

Saa var han oppe, og Stormen kastede sig i sin fulde Styrke imod ham. Det var, som vilde den slynge ham østpaa, langt ind i Landet, som vilde den ikke finde sig i, at han vovede at holde Øje med dens Bedrifter. Han stirrede ud over Havet, fra Syd og op mod Nord, men der var ikke en Lanterne at se. Havet lyste en Smule hvidt, men over det stod der et tæt Mørke.

Da Karl Henrik endnu en Gang havde forvisset sig om, at der ingen Skibe var i Sigte, begyndte han sin Vandring sydpaa. Han gik paa Østsiden af Klitterne, hvor han fulgte en smal Sti, der var traadt af Redningsmænd paa Vagt. Han kunde ikke se Stien, han maatte føle sig til Rette, men efter at han var faldet et Par Gange, gik det helt godt. Angsten sad ham endnu i Blodet; han hørte ogsaa saa meget i Mørket; men saa gav han sig til at fløjte, og det hjalp lidt. Med korte Mellemlum var han oppe paa en Klittop for at spejde ud over Havet, og da kneb det ham somme Tider at finde Stien igen. Da fortrød han, at han ikke havde faaet en bedre Lygte med; men det var jo for sent nu. Tanken paa Faderen foruroligede ogsaa Karl Henrik. Der maatte være tilstødt ham noget, og det maatte være alvorligt, siden han ikke var kommet hjem til sin Vagt.

Karl Henrik skulde gaa en Mil sydpaa og derpaa samme Tur tilbage igen. Vagten skulde

**DENATURERET SPRIT
TIL KOGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.**

Spejderne bør sikre sig i:

„DEN BORGERLIGE SYGE-HJÆLPEKASSE“

Frit Lægevalg - - Højeste Ydelser - - Laveste Kontingent.
Hovedkontor. Vesterbrogade 65, Tlf. Eva 1151.

Filial: Spejdernes Magasin's Annonceexp., Fru M. Helmarth, Kalvebod Brygge 2¹¹. Byen 8630.

Medlemmer optages indtil 70 Aar u d en Lægeundersøgelse, uanset Aarsindtægt.
Ring eller skriv efter Prospekt eller Repræsentant.

strække sig over seks Timer, inden han blev afløst. Da han havde været ude en god Times Tid, dukkede der en Mand op foran ham, og denne Gang var det intet Sansebedrag. Han havde mest Lyst til at løbe, men spurgte:

„Hvem er det?“

„Ja, hvem er du?“ fik han til Svar.

Det var ham umuligt at se, hvem han havde for sig; Mørket var for tæt. Han kunde bare se, at det var en høj Mand. Knæene rystede under ham, da han sagde:

„Jeg er Karl Henrik — Karl Henrik Sunds.“

„Naa, er du det, ja saa. Hvor er din Far?“

Nu genkendte Karl Henrik Stemmen. Det var Tosse-Søren, han havde for sig. Tosse-Søren, der var omkring ved de tredive Aar, var altid ved Havet, naar det stormede, baade Dag og Nat. Først naar Stormen lagde sig, søgte han hjem til sin Hytte. Hvad det var, der drev ham til Havet, vidste ingen — han gik ikke paa Strandhugst — men han var en sikker Gæst dér, saa snart det begyndte at blæse op.

Tosse-Søren var i Almindelighed fredsommelig, og Karl Henrik fandt, at det var helt rart, at han havde truffet ham paa sin ensomme Vandring. Han spurgte ham om, hvor han skulde hen.

„Jeg gaar da Strandvagt,“ sagde Tosse-Søren.

„Det er blevet mig spaaet, at der skal strande et Skib med en Prinsesse paa, og hun skal blive min. Du maa ikke sige det til nogen, du er den første, jeg fortæller det. I Nat vil Skibet komme, det kan jeg mærke paa mig selv. I Nat — saa jeg maa være her paa Stranden! Hvis du ser det, skal du kalde paa mig. Naar du raaber rigtig højt, kan jeg nok høre det.“

„Vil du ikke med sydpaa?“ spurgte Karl Henrik.

„Nej, der kommer jeg fra. Skibet kommer nordligere. Jeg har ventet i mange Aar, men i Nat kommer det.“

Tosse-Søren forsvandt op ad en Klit, og Karl Henrik fortsatte sydpaa. Mødet med Søren havde gjort ham godt; Søren var dog et Menneske.

Da Karl Henrik en Time senere var paa Tilbagevejen, blev han opskræmt af en stor, lys Hund, som kom springende imod ham. Den hylede ynkeligt, fulgte ham et lille Stykke, men forsvandt saa op over en Klit.

Noget efter var den atter hos ham, og det lod næsten, som den jamrede sig. Da Karl Henrik klappede den, mærkede han, at den var vaad; den maatte have været nede paa Stranden.

Den forsvandt atter; men da den kom igen for tredje Gang og stillede sig foran Karl Henrik som for at standse ham, fik han paa Følelsen, at der var et eller andet paa Færde og besluttede at følge efter den. Snart efter løb Hunden atter mod Stranden, og da den mærkede, at Karl

FOTOGRAFIRAMMER

EMIL L. OLSEN

22 SKINDERGADE 22

Det smager efter mere —
Og lad dem blot spise den.
Thi Høegh's danske Lakrids-
konfekt er ikke alene lækker,
det er altid friskt og det er
sundt. Naar Børnene vil have
søde Sager, saa kan De ikke
give dem noget bedre end
det gode danske

HØEGH'S
LAKRIDS KONFEKT

POUL HOLM

Silkegade 11. Tlf. 3082

Fodbolddragter og Støvler.
Gymnastikdragter og Sko.
Alt til Atletik.

Forlang Katalog

10 % Rabat til alle Spejdere

DRONNINGGAARD MEJERI

Børnemælk - - Jerseymælk
1ste Kl.s Mejeriprodukter

HOLTE

T L F. 31

Statsanstalten for Livsforsikring

Nefa
LYGTEN

**Kr. 3⁰⁰
komplet**

Indbinding
SPEJDERE HANDLER HOS SPEJDERE
Lærreds- og Papirblind
— Fremmedbøger —
Jeg afhenter som en Vind, løse Hefter uden Blind
Alle Arter Indbindinger til rimelige Priser
Ring paa 71-72 — men gør det nu
Jeg henter overalt

TELF. 7172
ANKER KYSTER
BOGBINDER
SVERTEGADE 3 KØBENHAVN

A/s VILH. A. MEILSØE
Farveri og kemisk Tøjrensning.

Fuglebakkevej 111. Telef. Taga 3838.
Jagtvej 19. Telef. Taga 1657.

Spejderne 10 pCt. Rabat.

Hos **HENRY HANSEN**

køber De med største Fordel
GÖRISCHE
OLYMPIC
CRESCENT **CYKLER**
NØRREVOLD 82
vis à vis Nørreport St. **PALÆ 4045**
RATE: 20 Kr.s Udbetaling, 10 Kr. pr. Måned

Henrik fulgte efter den, gøede den ligesom helt fornøjet, og den standsede og ventede paa ham, naar den kom for langt forud.

Da de naaede ned paa Stranden, løb Hunden sydpaa, men holdt sig tæt op til Klitterne; Karl Henrik fulgte efter den i Løb. Han var nu helt overbevist om, at Hunden havde hentet ham, fordi den havde Brug for ham. Pludselig ændrede den Kurs og løb vestpaa. Karl Henrik fulgte med og vadede snart i Vand og Havskum til Knæene.

Et Øjeblik forsvandt Hunden for ham, men saa hørte han atter dens Gøen og vadede frem efter Lyden. Lidt efter stod han ved en ilanddrevet Baad. Den laa halvt kæntræt, og Hunden var sprunget op i den.

Da Karl Henrik bøjede sig frem over Baaden, opdagede han, at der laa en Mand i den. Mandens Ansigt var koldt at føle paa. Var han levende eller død? Karl Henrik fik sin Haand ind paa hans nøgne Bryst; han syntes, at han kunde mærke Hjertets Slag, men helt sikker derpaa var han ikke. Saa forsøgte han at løfte Manden ud af Baaden, men kunde ikke magte det livløse Legeme. Hunden tog fat i Mandens Klæder som for at hjælpe til, men Karl Henrik klappede den og sagde, at han maatte hente Hjælp. Da han løb op mod Klitterne, gav Hunden sig til at tude, og inden han naaede til deres Fod, havde den indhentet ham.

Karl Henrik kom til at tænke paa Tosse-Søren; maaske var han i Nærheden. Han raabte hans Navn og fik til sin store Glæde Svar.

„Søren, kom her!“ raabte han.

„Ja, ja, vent lidt,“ lød det oppe fra Klitterne.

„Hvad er der løs?“ spurgte Tosse-Søren, da han naaede hen til Karl Henrik. — „Har du fundet hende?“

„Nej, men der ligger en Mand herhenne i en Baad. Han er bevidstløs.“

„Er Prinsessen der ikke ogsaa?“ spurgte Søren.

„Nej, det er hun ikke. Men kom, du skal hjælpe mig. Vi maa have ham op til Jens Dahl; det er vist det nærmeste Hus.“

Tosse-Søren blev tvær. Han vilde ikke have noget med det at gøre, naar det ikke var Prinsessen.

Gode Raad var dyre; Karl Henrik vidste, at Tosse-Søren kunde være meget stejl, naar det tog ham.

„Du vil altsaa ikke hjælpe mig?“ sagde han.

„Nej, det vil jeg ikke.“

„Godt! Som du vil! Men saa skriver jeg til Prinsessen.“

Hunden gøede utaalmodigt.

„Hvad skriver du?“ spurgte Søren.

„Naturligvis, at hun ikke skal strande her; for

her lader man Folk ligge og drukne uden at hjælpe dem.“

Tosse-Søren betænkte sig et Øjeblik, men greb saa fat i Karl Henriks Arm og bad indtrængende: „Nej, det maa du ikke. Hører du! Det kan vi ikke være bekendt. Jeg skal nok hjælpe dig, det skal jeg. Kom!“

Hunden viste atter Vej, og de naaede til Baa-den. Tosse-Søren løftede den bevidstløse Mand op og bar ham op over Stranden. Karl Henrik vilde hjælpe ham, men Søren afslog det.

„Jeg kan godt selv,“ sagde han. „Du skal bare love mig at skrive til Prinsessen, at hun godt kan strande her. Vi er vel nok gode Mennesker; jeg mente slet ikke, at jeg ikke vilde hjælpe ham.“

Tosse-Søren bar den skibbrudne op til det nærmeste Hus, hvor det ved omhyggelig Behandling lykkedes Fiskeren og hans Kone at faa ham kaldt til Live. Da han slog Øjnene op, var Karl Henrik atter ude paa sin Vagttur, og Tosse-Søren var ved Stranden. Først næste Dag fik Karl Henrik at vide, at den bjergede var en norsk Skipper, hvis Galease var sunket mange Sømil uden for Kysten. Han og Hunden var de eneste reddede.

Under den sidste Del af Strandvagten var Karl Henrik lige saa rolig og tryk som hjemme i den lille Stue; Mørket og Ensomheden skræmte ham ikke længer. Bevidstheden om, at han havde fundet den skibbrudne ved Stranden og havde faaet ham bjerget op, rankede hans Ryg og gjorde hans Skridt fastere. Der var nu kun eet, der foruro-ligede ham. Hvad var der sket med Faderen? Hvorfor var han ikke kommet hjem? Da Karl Henrik havde afleveret Lysene til den Mand, der

skulde have sidste Vagttørn sydpaa, sprang han mod Hjemmet. Al hans Træthed var som blæst bort.

Ane Sunds sad og ventede paa sin Dreng. Hun tyssede paa ham, da han kom stormende ind, og fortalte ham saa, at Faderen var væltet med sin Cykel og havde slaaet sig saa slemt, at en forbi-passerende Bilst havde kørt ham til Lægen. Nu sov han, og de maatte passe paa ikke at vække ham.

Saa fortalte Karl Henrik om sin Vagt og om, hvad han havde udrettet. Da han tav, nikkede hans Moder saa mildt til ham og strøg ham kærligt gennem Haaret.

Hun var stolt af sin Dreng.

EN SKOTTEHISTORIE

En gammel Skotte sad en Eftermiddag uden for sit Hus og dampede paa sin Pibe. Pludselig saa han en Støvskey henne paa Landevejen, og et Øjeblik efter rullede en stor, flot og flunkende Rolls-Royce op foran Huset, og en elegant klædt Herre sprang ud. Han løb hen til den gamle Skotte og sagde:

— Far, Far kan du ikke kende mig igen? Jeg er jo din Søn!

Den gamle sad lidt uforstaaende og kikkede paa sin hjemvendte Søn.

— Jo, Far, fortsatte Sønnen, kan du ikke huske, at da jeg var fjorten Aar, sendte du mig en Dag af Sted efter Tobak, og da kom jeg ikke tilbage. Jeg rejste til Amerika, og dérovre har jeg været siden og er nu Millionær!

Den gamle sad et Øjeblik eftertænksomt saa sagde han:

— Naa.....har du saa Tobakken med?

Fra Riddertiden.

(Fortsat fra Side 7).

nøjelse, og man læser ofte om, at Ridderne styrede med Hesten og blev kvalt i Rustningen.

Oftentimes Ridderne Løfter om, hvorledes de vilde leve deres Liv. Saaledes de mange fattige, omstrejfende Riddere, der drog gennem Landene alene eller i Flokke, ledende efter good-turns. „De lytter overalt, om nogen raaber om Hjælp,“ skrev Victor Hugo om dem.

Op virkelig, disse omstrejfende Riddere var de fattiges, undertrykte og svages Beskyttere. De straffede Forrædere, hjalp Kvinder og beskyttede forældreløse Børn. Man sagde om dem, at de tilbragte Natten under aaben Himmel, og at de jagede vilde Dyr for at faa Mad.

Det er disse gode Riddere, som Nutidens Spejdere beskedent prøver at efterligne ved at gøre deres good-turn hver Dag.

Det Danske Spejderkorps

Studiestræde 30, Tlf. Byen 8310.

Korpskontor:

Kontortid 12—17, Lørdag 12—14,

Mandag 12—17 og 19—21.

Giro 2284.

Officielt Depot:

Dansk Spejderkorps Depot,
Skindergade 27, K.

Spejdernes Magasin:

REDAKTION:

Landsretssagfører Tage Carstensen,
Frederiksholms Kanal 18, K.

Nordisk Spejdersport:

(Førerbladet)

REDAKTION: Ingeniør Ove Holm.

Ekspedition: Korpskontoret.

TRYKKERI: Nørrebro Centraltrykkeri, N.

ANNONCEKSP.: Fru M. Helmarth,
Kalvebod Brygge 2^a. Telefon Byen 8630.

Gør en good-turn
hver Dag!